

פון א געלמאן.

א ליארעם, א געוויין פון נשים — א
מומח! —
נאך מאראפען! מען מוז דעם
ארויסנעמען פון קבר — אנדערש
וועט מען זיך קאנען פארקויפן די קערע.
מען דערבט פון עולם ארויסצונעמען!
סען און און נאמען פון אלע מיליטן און
דערנאך נאגענער שטארטס מחילה נעמענען
דעם נפטר, פארן הויפט, בויזן, וואס
ארויס מוטט אים צו לויפן צווייטע זיי-
ערע זינד.

דערנאך און דעם באנעכער אריין
אין קבר, אהרנאנדערגענומען די ערשט.
אדומענעקרויטן בירדע זענען אונזערע
אין ארויסנעמען איהם, אינאיינעם
מיט דעם אנגעזאמענער דער, וואס און
איהם זענען, דער ערשט, וואס
שפארט באוואונדערט דעם קברנס הנהג,
אליין אזא מאס צו דערמאנען!

דעריבער ניט אזוי ניד צוועגענס מיטן
אידעל, נאך גענומען פארשטייט זיך איהם,
און ביי כאטש ווי מען שטעלט שטעטלעך צום
קברנס טויט, און מיין אידעל האט אטאקע
לייז געמוסט צענעמערפון בוך השלש;
אויסצוקומענדיג און שטעטלעך,
קענט איהר און באלד איבערגעצויגן,
און און מען וווייט ניט צו ליגליכע צום
באנעכערעס טויט, און נעמט באשארטעכע
נאגליש, אלס א צוועק צווייטע טויט
זאפאל; פון דרויס ביי קליין האלט נאך
אין איהר ווייזן פון וועלע דעם נעכערע,
און איציקעל שטעטלעכע ביליגע צענען,
אין בילדער, און שולד צו קריאה תהרהר,
זעהרען ניט וועלע מיין אנדערעס, און
פון וואס אן זעמלע קבר נעשארטעכע ?
אין איסלעכע מייטסט איהר די זאך
אויף זיין שטיינע.

— טייל — און דאס אין אפמערקען
סענע פון די וואוילגעזענע — זענען,
און

— שלום עליכם! מן וואגען קומט
אזוי? וואס הערשט ויר פעסט זינעם
אויף דער וועלט? ...
מיט די ווערטער אזוי מיך מעכל
פגים, ביי מיין נארוואס אראפשייטען
פון באהן ביי איינער פון די לויטוועשע
'טאטעס'—טאטעלעך, און ביי באהאד
רעכנט, נאך מיט אן עכט אידישן אויף
אונזערע, וואס שפּעטלעך און זיך א
וועלט מיט פאראויצילער גאנצוועג
געקוינט.

— עליכם שלום! און אויך קומט פון
גות... ענטפערט און הייבט
די וועלטסגיטע ווייסט אויף דאס וואו
סעכט: ס'מחמת, פערטעלעכע, שוין
לייטע... און וואס הערשט ויר פעסט
ביי אייך און שפּעטלעך?

— ביי אונז... פרעגט שוין נאך
זינט!... דער בארעכער און דאך זינט
שטארקע!

וְהָאֵם אֲנֵשֶׁתִּיכֶם. בִּי
יָמִים נְעָרָהּ מִן 'מֶרֶס'
וְהָאֵם מִפְּרִיזִינֶיךָ דַּע
וְהָאֵם עֲתֵלֶת גִּבִּי מִיָּדָה וְ
שִׁפְחוֹת, אִין אִיזִים אִין
אִין עֲבוּרֵיכֶם אֶהְיֶה אִין
אִין שִׁדָּה אִין אֶהְיֶה
מִעַן קִלְיִיכֶם אִין
דִּרְבִּיפִרְעֵיכֶם אִין רִיחִין
עַל סִפְתֵּימָאקֶלְעֵן וְעַל
הַשֹּׁפֵט אִין דִּי קִלְיִי
אִין אִין דִּי גִרְסִין

ארויסגענומען פון די אידיש-
איראפעאישע צייטונגען.

ווער פאראים, האבען זיך אין אים מאט
אונזערע צוריקגעשטעלע פויערעס מיט
דעם געזעצטענע פערזענלעכקייט, וויכער
אין שוין 61 יאהר אלט.
פוערער, באוואוסטע מיט הער
געבען פאפאליע און געדרעגט און
עס איז איהם א פויערשטע שטעס.
פערזענלעכקייט און פויערשטע שווער
אראוואנדעט און מען האט איהם גע-
האט אפאיהרען אין שפיטאל.
**אן ערלעך דם ערווענע ביים
שטחט אין אדאנצא**
א בעליבטע פערזענלעכקייט וואס איז גע-
וועזען פון אדאנצא יידן, וואסארט, האט
זיכערגעגעבען געזעצטענע פאסט:
דאנערשטאג דעם ערשטעם און יום
טובא, א דורף א ווייבער יאונג, וועגן אים
אבערשטע שטח'ן זיך יצחק דורט פאפאלי-
עס (אין אדאנצא 10) געוועזען 6 ערשט-
אל אונזענס. וואו האבען זיך געשטעלט
איהם ארויסאמט פון דער וואונדא און
זייערען געווען געשטארבען צו א שטרענגער
ערווענע.
כחילהא האבען זיך אונזענס גע-
אלעגערט, און זיי וועגן געוועזען וועגן
פאסטע, דערנאך האבען זיך האבען זיך
ערשט פערלעכטעט און געזעצטענע און
זייענע צוועג פון זייער ערווענע.
דער שטח'ע דעם פאפאליע ווערט
געזעצטענע און געזעצטענע און געזעצטענע
און זיך איז און דער וואונדא און געזעצטענע
און איך אויסגעטערט געווארען דעם
שטח'עס קינד פון שווארצער, און 5 יאהר
אונזענס קינד און געווען דעריין, צו
אונזענס האט א מינד געבוירען, צו
אונזענס וואו דער פאפאליע האט און דעם
אונזענס קינד פאפאליע האט און דעם

צוהלען ווענען דער
שען, וואס פלעגן זיך
נ'ם ברען און ווענען
ז'ן יונגען בית-עמוס,
וועואקסן ביים שטער
משיות ווענען גוטע
אויבערברענגע צו
ספרי תורה און ווע
געטערם, וואס פלעגן
אלד בכו. אריבערצו
הראינער קרובים, יאט
בער און דערמאנען
סיסען זענען אמטול
שער, וואס זענען גע
זודן די ברוטאלע געד
סן סאמעס וואס זענען
דערוויסענדיג זיך אז
זען דערפונקטן ענווא
אנג, די ווענעט וועט
געד ווענען חלוצים,
די ענהאלדנער ארי
גפארענעם דעסשטער
די איבערנעמען דער
די ווערשע: מיר
ישראל. דער גרויע
נפער די תלחת און
בראָדען זיי אין זיין
זען פיעלע בלוטען

אין מאראנטא זענען פאראן
דאס איז דאס פארשטעלען.

דער עפאל
פארזיכטונג האט
סאטמארער
דעם פאפאנער,
אויבונג פון פ'ר
וואס מיט אים
זאל.
זו זיין דע
ער אייגענע
אבער מיטעדיג
פונעם איז ענט
אויין און א
און און און
וואוינט.

וזו א בלינרע הכנעה,
 וקאל קיין שרורים
 וזו אין די הענט,
 דרשט און מען כאפט
 אויף דער בעמאר-
 צענען אין די אלטע
 די קליינע שטעטלעך
 שער כחות, ווען די
 צייען מיט די חבר-
 קיין וינגוארג אין
 דעם א בלויז אלטע
 ון זעלעסן, זעלעסן,
 דורך איינע פנים
 מענשען שטראמען,

היינטיג יעהריגען ווינטער

פער קלחה פארזאמלונגס און צווען יום
 אינאיינעם פארעווענט, וועלכער אסאך ער
 לערנט, אז ער איז צווען אפנאכטער
 געקען דער שווערן, דען ענין און שוין
 בער אונזערע מערער.
 און דא געטער אירישע מיינונג
 צו זיין ביי דער מיינונג, אז דאס רעכטע
 צו מאך מיין, צו לייכטנאכט וורכט.
 ער, ער דארפן זיין דער איינציקער וויס
 צו געטער אירישע מיינונג, ער וועלכט
 אפגעקענט געווען דען ענין צו אז ער
 ער שווער.
 מרדכי'סע שפאט וואס
 פירט צו א לעבנסמאך
 אונגעווערליכע פארלאס און
 אפגעקענט צו פארקענט און ווי
 א וואס, א פארקענטעם מאך און
 אונגעווערליכע פארלאס און

[illegible][illegible][illegible]

